

ΜΑΝΟΛΗΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ

Ο Μανόλης Ανδρόνικος γεννήθηκε το 1919 στην Προύσα. Στην Θεσσαλονίκη ήρθε το 1922. Φοίτησε στη Φιλοσοφική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου στη Θεσσαλονίκη, από όπου πήρε το πτυχίο του το 1940. Στη συνέχεια διέφυγε στη Μέση Ανατολή, όπου και έζησε μέχρι την απελευθέρωση της χώρας. Γύρισε στη Θεσσαλονίκη το 1945 και εργάστηκε ως φιλόλογος στα ιδιωτικά εκπαιδευτήρια της Αγγαΐας Σχινά. Παράλληλα από το 1948 ανανέωσε τις προπολεμικές του σχέσεις με τις ανασκαφές στην Βεργίνα, ως επιμελητής των αρχαιοτήτων με έδρα τη Βέροια. Το 1952 έγινε διδάκτορας της Φιλοσοφικής Σχολής. Θέμα του διδακτορικού του «Ο Πλάτων και η τέχνη». Από το 1961 ως το 1984 διετέλεσε καθηγητής στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης στο τμήμα της Αρχαιολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής, καθώς και διευθυντής της πανεπιστημιακής ανασκαφής στην Βεργίνα από την δεκαετία του '60. Το 1977 έφερε στο φως τους σημαντικότερους καρπούς της έρευνάς του στην Μεγάλη Τούμπα, δυο ασύλητους βασιλικούς τάφους, και ταύτισε την Βεργίνα με τις Αιγές, την πρώτη πρωτεύουσα του βασιλείου των Μακεδόνων. Το εύρημα και οι δημοσιεύσεις του πρόσφεραν πολύτιμα στοιχεία για τη μελέτη της Ιστορίας της Μακεδονίας.

Πλούσιο ήταν και το συγγραφικό έργο του Μανόλη Ανδρόνικου, ο οποίος υπήρξε εξαιρετικός χειριστής του γραπτού και του προφορικού λόγου: μελέτες, μονογραφίες, επιστημονικά άρθρα, συμμετοχή σε μεγάλα συλλογικά έργα, αλλά και επιφυλλίδες με ποικίλο περιεχόμενο. Μεγάλη ήταν και η προσφορά του στην κοινωνική και στην πολιτιστική ζωή της Θεσσαλονίκης. Υπήρξε ένα από τα ιδρυτικά μέλη της Μακεδονικής Καλλιτεχνικής Εταιρίας «Τέχνη». Συμμετείχε σε επιτροπές για την ανώτατη παιδεία και την αποχουντοποίηση της πανεπιστημιακής κοινότητας μετά την αποκατάσταση της δημοκρατίας. Ο Μανόλης Ανδρόνικος, που συγκαταλέγεται στους σημαντικότερους αρχαιολόγους του 20^{ου} αιώνα, τιμήθηκε για το σύνολο του επιστημονικού του έργου από ξένα πανεπιστημιακά ιδρύματα, αλλά και από την ελληνική πολιτεία, με τον Μεγαλόσταυρο του Τάγματος του Φοίνικα. Πέθανε το 1992 στη Θεσσαλονίκη και στην κηδεία του τον τίμησε όλος ο λαός της πόλης.